

ΣΥΜΠΛΟΚΗ

Μελ. Schubert, (Der Sturm), A, 42. 31

Τὸ ἔδαφος ἀστράπτει καὶ τρέμει καὶ βροντᾷ·
ὁ λόχος φόνον πνέων τὸν λόχον ἀπαντᾷ.
Ἴππεὺς προσβάλλ' ἱππέα, πεζὸς κτυπᾷ πεζόν,
καὶ πλέουσ' εἰς τὸ αἶμα ὁ θνήσκων καὶ ὁ ζῶν.
Βροχὴ αἰ σφαῖραι πίπτουν, τὰ πτώματα σωροὶ,
κ' ὁ ἄτρομος ὀπλίτης εἰς φλόγας προχωρεῖ.

Ὑπὲρ ἐλευθερίας περίδοξος ἀγὼν
πληροῖ τὰ στήθη θάρρους, τὰ βλέμματα φλογῶν.
Ἐλπίδες τῆς πατρίδος, γενναῖοι μαχηταί,
ἐμπρὸς σᾶς κράζ' ἡ νίκη· μὴ στρέφεσθε ποτέ.
Μνησθῆτε τῶν προγόνων, καὶ ἔστε ὡς αὐτοί.
Ἡ γῆ σᾶς ἀτενίζει καὶ σᾶς ἐπικροτεῖ.

Ἐν ὅσῳ ἔτι πάλλουν τὰ στήθη του θερμὰ,
ὡς στρόβιλος θανάτου ὁ νέος ἄς ὀρμᾷ.
Εὐδαίμων τὴν πατρίδα ὁ σώζων καὶ τιμῶν,
ἂν νικητὴς ἐξέλθῃ, ἂν πέσῃ πολεμῶν.
Τὸν στέφ' ἡ δόξα ζῶντα ὡς ἥρωα κλεινόν,
κ' εἰς τὴν ἀθανασίαν ἀνέρχεται θανών.

